

Μαρία – Δανάη Δημητροπούλου

« Μια Βρεγμένη Φιλία »

Συγγραφέας & εικονογράφος

Μαρία – Δανάη Δημητροπούλου

Τάξη: ΣΤ 2

106^ο Δημ. Σχολείο

Δασκάλα: Αγγελική Σακελλαρίου

Αθήνα 2006

Στη Γαλλία , σε μια πόλη που τη λένε Τουλούζη, ζει ένα ψάρι, μα τι ψάρι;

Ένα ψάρι που μπορεί να μιλήσει, να παίξει, να εκφράσει συναισθήματα, να βλεφαρίσει, να κουνήσει τσαχπίνικα την ουρά με ρυθμό!!!

Αυτό το ψάρι το λένε Φλο - Φλό, είναι χρυσόψαρο με γαλάζια μάτια, κοκκινωπά μάγουλα, ροζιά χείλια.

Είναι κορίτσι όπως καταλαβαίνετε.

Μένει σε μια ανεμώνη με τα άλλα δύο της αδέρφια, οι γονείς της έχουν πεθάνει ένα καλοκαίρι τρομερής αλίευσης, πιάστηκαν στα δίχτυα του ψαρά!

Τα αδέρφια της τα λένε Ράμι και Κότικαμ .

Η καλύτερή της φίλη, της Ζόζεφιν, μένει στην διπλανή ανεμώνη...!

Η Ζόζεφιν είναι ένα χρυσοκίτρινος ιππόκαμπος με τσαγαλί μάτια και εξογκώματα στην πλάτη. **(Ζωγραφιά 1)**

Μια μέρα, λοιπόν, όπως μας διηγείται, η Φλο - Φλό, της συνέβη το εξής κακό:

«Ήταν ένα ηλιοκαμένο απόγευμα καλοκαιριού, στην ανεμώνη μου εγώ, κοιμόμουν γαλήνια μαζί με τις αδερφούλες μου, έβλεπα στο όνειρο μου ότι γύριζαν οι γονείς μας πίσω στη ζωή, καταταλαιπωρημένοι, καταπονημένοι, απαισιόδοξοι πια...

Όταν μας αντίκρισαν, άλλαξε το πρόσωπό τους όψη και μας αγκάλιασαν και μας φίλησαν με όλη τους τη δύναμη λέγοντας μας: Ούτε ψάρι ζει στην αμμουδιά, ούτε γονιός μακριά από το παιδί του», αυτό ονειρευόμουν λοιπόν, στην απεραντοσύνη που κυριαρχούσε μέσα μου.

Ξαφνικά, η γη κάτω από τα πόδια μου κυριολεκτικά κουνήθηκε. Άκουσα τη φωνή της Ζοζεφίν να μου μηνύει:

- Φλο- φλό, βοήθεια, δεξ απ' την ανεμώνη σου φίλη μου, δεξ και θα καταλάβεις, δεν υπάρχω δίπλα σου, ένα δίχτυ με πήρε, δε θα τρώμε μαζί τα βράδια, Φλο-φλό, άκουσέ με, βοήθησέ με...

Ανασήκωσα ξαφνιασμένη το κεφάλι μου, αναρωτώντας τι συμβαίνει και πετάχτηκα απ' το κρεβάτι μου κάνοντας τις αδερφές μου να απορούν.

Βγήκα απ' την ανεμώνη μου σαν τρελή, ρωτώντας αναπάντητες ερωτήσεις, αλλά τι ρωτάω, που να ξέρει και αυτή μες στο χαμό της!

- Αντίο φίλη μου, αντίο, σε αγάπησα πάρα πολύ, θα μου λείψεις, α...ντί....ο.....

Και η φωνή της χάνονταν στο άπειρο του ωκεανού...!

Κάτι θα έπρεπε να κάνω, αλλά ευτυχώς που πρόλαβα και κοίταξα το δίχτυ του ψαρά, έγραφε « WH S3 Ουράνιο Τόξο». Έτσι πήρα μια αχτίδα φωτός, πήρα και ένα πάπυρο και της έγραψα:

Φίλη μου, δεν έχεις φανταστεί πόσο μου έχεις λείψει κιόλας! Είναι σαν να έχουν περάσει αιώνες. Την ώρα της απαγωγής της είδα στο δίχτυ του ψαρά το μέρος από πού το πήρε και σ' αυτήν την περιοχή « WH S3 Ουράνιο Τόξο» πρόκειται να στείλω το γράμμα, αφού θα έχω πρώτα δώσει τη μάχη για να βγω στη στεριά. Έπειτα θα πάω να δώσω ένα μάθημα σ' αυτόν τον ψαρά, δεν είναι δυνατόν να μας καταστρέφει.....!.

Δεν φτάνει που δημιουργούνται άλλα χίλια δυο πράγματα στις θάλασσες, τα ποτάμια και τις λίμνες; Που σκοτώνουν ψάρια από τις βρωμιές και δεν σέβονται, μολύνουν χωρίς δισταγμό και δεν καταλαβαίνουν τι κάνουν και πώς πρέπει να αντιδράσουν σωστά.

«Μη φοβάσαι, θα σε σώσω, θα σε κοιτάξω πάλι στα μάτια γεμάτη στοργή και θα σου πω «πάμε να παίξουμε, πάμε να πειράξουμε τα αγόρια»...

Και εκεί που σκεφτόμουνα....

-Ε, Φλο-φλό, τι μονολογείς αφηρημένη; ρώτησε η Ράμι. Εγώ δεν της απάντησα....

Σταμπάρισα το γράμμα και το έκρυψα στο μεσαίο ραγισμένο συρταράκι του ξύλινού μου γραφείου. **(Ζωγραφιά 2)**

Κοίταξα από το παραθύρι του σπιτιού μου, η θάλασσα ήταν μελαγχολική, μόνη, βουβή και έρημη όπως πάντα. Τα γαλαζοπράσινα κύματά της γαλήνευαν σιγά- σιγά απ' το πορτοκαλοκόκκινο ηλιοβασίλεμα του ουρανού! **(Ζωγραφιά 3)**

Αποφάσισα, λοιπόν, να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιό μου αφήνοντας την Ράμι και την Κότικαμ στο σπίτι. Δεν είχα πει τίποτα σε κανέναν, το σχέδιό μου θα αποκαλυπτόταν μόνο αν πετύχαινε.

Ξεκίνησα λοιπόν για το μακρινό μου ταξίδι στη στεριά!

Στον δρόμο συνάντησα τον φίλο μου Ραπασίνο,

Ένας αχινός με μίξη αχιβάδας και ξιφία, μωβπράσινοπορτοκαλοκόκκινα με φινιρί μάτια και τσακνί μαλλιά.

Το ένα του πτερύγιο είχε κοπεί, για την ακρίβεια του το είχε φάει ένας κανονικός ξιφίας, με έναν κανονικό αχινό!

Ήταν φίλοι από μωρά παιδιά, μα η ζωή τους χώρισε και αυτός μένει στα παράλια ενώ η Φλο-φλό στα βάθη του ωκεανού. Τον ρώτησε λοιπόν:

- Γνωρίζεις βρε παλιο - κολλητάρι κάποιον που να ξέρει για την πόλη των «τερατοειδών ανθρώπων»;

- Τι εννοείς, δεν καταλαβαίνω.

Εγώ εννοούσα βέβαια το Ουράνιο Τόξο, και ο Ραπασίνος συνεχίζει.

- Άκου να δεις φιλαράκο, ένας φίλος μου έχει ένα φίλο που έχει ένα φίλο που έχει ένα φίλο που έχει ένα φίλο που γνωρίζει γι' αυτήν την πόλη που θες.

- Λοιπόν, με πας εκεί; λέει η Φλο-φλό.

- Ναι, εγώ θα σε πάω αλλά πρέπει να αντέξεις αυτήν την απαίσια μυρωδιά από τα απόβλητα των εργοστασίων και πλοίων.

- Εντάξει, είπα γεμάτη αισιοδοξία και έφυγα με τον Ραπασίνο σαν κυνηγημένοι. **(Ζωγραφιά 4)**

Όταν σταματήσαμε, είχαμε φτάσει στο δρόμο « Σταλαχτίτης» και ρωτήσαμε έναν φίλο του Ραπασίνου:

- Γειά σου βρε Νέρονα, πως πάν' τα κέφια; Είπε.

Θέλω να σε ρωτήσω αν ξέρεις που είναι ο «Σταλαγμίτης», αυτός θα ήξερε αυτόν που ήξερε, αυτόν που ήξερε, αυτόν που ήξερε, αυτόν που ήξερε και θα τους βοηθούσε να βρουν την περιοχή WH S3 Ουράνιο Τόξο.

-Βρε Ραπασίνο, άλλαξες, χρόνια και ζαμάνια.

-Ελα βρε Νέρονα, άστα τώρα αυτά και πες μας τις ξέρεις; Πού είναι Σταλαγμίτης; ρώτησε ο Ραπασίνος.

Ο Νέρονας ήταν μια κοκκινωπή φάλαινα με κατάμαυρα μάτια που το χαρακτηριστικό της ήταν που την γλώσσα της την έκοβε σε χίλια δυο κομματάκια δημιουργώντας διάφορα αστεία σχήματα, λοιπόν λέει:

- Ναι μπορώ να σας βοηθήσω, ακολουθήστε με.

Έτσι, λοιπόν, η Φλο- φλό, ο Ραπασίνος, και ο Νέρονας ξεκίνησαν να βρουν το φίλο του.

Τώρα είχαν βρεθεί σε μια κατηφόρα, την λεγόμενη Νταμ-νταμ.

Τη διέσχισαν ήρεμα, σιωπηλά. **(Ζωγραφιά 5)**

Στο βάθος αυτού του δρόμου είδαμε ένα σπιτάκι, κάτι σαν καλύβα...

Σπασμένα καφετιά ξύλα, ηλιοκαμμένα, το αποτελούσαν και η κοκκινόχρωμη πόρτα έδινε έναν άλλο τόνο.

Ο Νέρονας είπε:

-Να, το σπίτι του Σταλαγμίτη, αυτός θα ξέρει αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει τον γερό – σοφό. Πλησίασαν και χτύπησαν την κοκκινόχρωμη πόρτα.

Τους άνοιξε ένα όστρακο περίλυπο, μόνο και απογοητευμένο.

Ο Νέρονας είπε:

- Σταλαγμίτη, βρε Σταλαγμίτη, με θυμάσαι; Το αγόρι από το 41 σχολείο.

Ξέρετε ο Σταλαγμίτης με τον Νέρονα ήταν οι καλύτεροι φίλοι στα φοιτητικά τους χρόνια!

Ο Σταλαγμίτης, ήταν ένα χρυσόψαρο με ασημένια πτερύγια και αγκαθωτά λέπια συνεχίζει, λοιπόν και λέει μονολογώντας:

- Νέρονας, Νέρονας, δεν μου φέρνει τίποτα στο μυαλό αυτό το όνομα.

- Τόσο ωραία περάσαμε εμείς οι δύο, και εσύ με ξέχασες!

- Α ναι...ο Νέρονας καλέ πως μου διέφυγε, πες μου σε τι θέλεις να σε βοηθήσω;

- Μήπως ξέρεις αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει αυτόν που ξέρει τον γερό-σοφό;

- Ναι.

Μια φορά εκεί που περπατούσα σκόνταψα σε μια πέτρα. Πάνω στην πέτρα ήταν χαραγμένα αυτά τα λόγια: «Για το μυστήριο των ψαράδων εκείνης της πόλης, το ιδανικό πρόσωπο είναι ο Κάμπατ.16 Βροχή (η περιοχή)».

- Και τώρα αυτό το χαρτί που το έχεις βάλει;

- Το έχω στο σπίτι μου, σ' ένα ράφι,

-Και τότε λέει η Φλο-Φλό

- Πάμε σπίτι σου, βρες το χαρτί και πάμε στην οδό Βροχή να βρούμε τον

- Κάμπατ. **(Ζωγραφιά 6 ,6α , 6β)**

Έτσι ξεκίνησαν, η Φλο-φλό, ο Ραπασίνος, ο Νέρονας και ο Σταλαγμίτης, για να βρουν τον Κάμπατ.

Τώρα, βρίσκονταν στον δρόμο « Προχώρα και όπου σε φτάσει» - 30 χλμ.

Όταν ήδη πέρασαν τα 29 χλμ. ένα βουνό ,καταπράσινο, με πορτοκαλί σύκα και μαύρες ανεμώνες στις όχθες, πλάγια κάτω- κάτω ένα ηλεκτρικό τριαντάφυλλο στόλιζε το μέρος, τους σταμάτησε.. Ηλεκτρονικές και αλλοιωμένες φωνές ακούγονταν τώρα στα βάθη του ωκεανού....!

Τότε το βουνό, κόπηκε στα δύο, διαλύοντας και τσαλαπατώντας το ηλεκτρικό τριαντάφυλλο.

Ένας θρόνος, ένας τερατοειδής εξωγήινος με μπλέ μάτια και πράσινο τρίχωμα υψώθηκαν τώρα στα μάτια τους.

Ο εξωγήινος τους κοίταξε άγρια!

Η παρέα σώπασε.....

- Ποιος φώναξε;

Άκρα του τάφου σιωπή!

Τότε, όλο θάρρος, μίλησε η Φλο- φλο, κατακοκκινισμένη:

- Θέλω την βοήθειά σου, μήπως ξέρεις αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει τον γερο-σοφό;

- Ποιόν; Αυτό το ασήμαντο ανθρωπάκι;

- Έτσι το λες εσύ, για μένα είναι το παν λοιπόν, τον ξέρεις;

- Εγώ διαθέτω πλήρη τεχνολογία, μπορώ να σας βρω ό,τι θέλετε σε χρόνο μηδέν.

Τότε ο Ραπασίνος, είπε: Εμείς είμαστε τίμιοι, θέλουμε να κοπιάσουμε για τον στόχο μας

- Βρε, σε ποιόν μιλάς έτσι; Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;

Και ο Σταλαγμίτης συνέχισε.

- Αν είναι να μας βοηθήσεις, κάντο. Αν όχι, ξέρεις κάποιον που να μας οδηγήει σ'αυτόν που ξέρει, αυτόν που ξέρει τον γερό-σοφό;

- Όχι, Και με ένα κουμπάκι ξαναένωσε τα δύο βουνά.

(Ζωγραφιά 7)

Η παρέα συνέχισε, μα αφού απαρνήθηκαν την προσφορά του Κάμπατ, πως θα πάνε στο επόμενο βήμα; Τότε η Φλο-φλό είχε μια λαμπρή ιδέα:

- Λοιπόν, ακούστε με καλά.

Το $K=1$

Το $\alpha=5$

Το $\mu=9$

Το $\pi=3$

Το $\tau=7$

Άρα, αν προσθέσουμε το $1+5+9+3+7=25$, και αυτός ο αριθμός στην θαλάσσια διάλεκτο πάει να πει τη λέξη : Πα! Πέρασαν από πολλά μέρη, όταν έφτασαν σένα οικόπεδο και φώναξαν :

- Ε, Πα, που είσαι; Τότε κάτι τριβέλισε τα αυτιά της Φλο-φλό ,φώναξε πολύ δυνατά και....

- Ε, τι συμβαίνει; Με φωνάξατε και ήρθα, τώρα γιατί γκρινιάζετε;

- Ποιος είσαι; ρωτάει ο Ραπασίνος.

- Ο Πα, Είμαι λίγο μικρόσωμος, μα δεν είμαι και αόρατος βρε αδερφέ!

Λέει η Φλο-φλό: καλέ μου Πα, μήπως ξέρεις αυτόν που ξέρει τον γερό-σοφό;

- Γερο-σοφός; Ποιος γερό-σοφός. Ο Πα δεν ήξερε, ή μάλλον δεν θυμότανε τον γερό- σοφό, όταν...

-Α, ναι, τον θυμήθηκα, τον θυμήθηκα, εκείνος οο.... τον ξέχασα, δηλαδή δεν ξέρω το όνομά του. Εσείς τώρα, τι θέλετε από μένα, σε τι θα σας φανώ χρήσιμος;

- Χρειαζόμαστε τις πληροφορίες που ξέρεις για τον γερό-σοφό.

- Λοιπόν, είχα συναντήσει κάποτε έναν ..ξιφία

Φόραγε μακριά μπέρτα και καφέ καπέλο με μαύρα γυαλιά.

Λοιπόν, αυτός ο ξιφίας, μου είχε πει ότι βρίσκομαι πολύ κοντά σε μια υπόθεση που βασανίζει κοσμάκη και κοσμάκη στον Ατλαντικό Ωκεανό και ότι πρέπει να εκμεταλλευτώ αυτή την ευκαιρία. Και τώρα που το καλοσκέφτομαι, εσείς είστε η ευκαιρία που μου δίνεται, αλλά δεν πρόκειται να σας εκμεταλλευτώ!

Λέει ο Ραπασίνος:

- Λοιπόν, θα μας πας σ' αυτόν τον άνθρωπο;

-Εντάξει, η οδός 11 Θαλασσοπούλι! Και συνέχισαν τον δρόμο τους. **(Ζωγραφιά 8)**

Μόλις έφτασαν σ' αυτήν την οδό, είδαν ένα μαγαζί που πουλάει ρούχα. Εκεί ήταν τακτικός πελάτης ο κύριος μυστήριος, σκέφτηκε ο Πα και τους έφερε μες στο μαγαζί.

Το μαγαζί είχε τα χρώματα του Ουράνιου Τόξου. Η πόρτα άνοιγε κυλινδρικά προς τα μέσα και η καθαριότητα έδινε και έπαιρνε.

- Τι θέλετε, να σας εξυπηρετήσω; Ρώτησε ο καταστηματάρχης Φλάινκ. Ο Φλάινκ ήταν ένας καλοντυμένος κύριος με άποψη, με μόδα!

Ήταν ένα από τα ψάρια του ρηχού ωκεανού και φορούσε ένα καρό σακάκι με γαλαζοπράσινο παντελόνι και πουά παπούτσια.

- Βασικά, να ψωνίσουμε. Το μόνο που θέλουμε είναι να σας ρωτήσουμε για το αν ξέρετε κάποιον μυστήριο κύριο που κάνει βόλτες εδώ συχνά, στην περιοχή.

Ναι, η αλήθεια είναι ότι υπάρχει ένας παράξενος τύπος στην περιοχή. Το όνομά του είναι Ντόζ, και ζει στην οδό Πάμπι.

Τα παιδιά έφυγαν τρέχοντας προς την οδό αυτή. **(Ζωγραφιά 9)**

Εδώ ο θόρυβος ήταν υπερβολικά μεγάλος. Όταν έφτασαν σ' αυτήν την πολυπόθητη οδό, μια μόνο πολυκατοικία υπήρχε, η πολυκατοικία του Ντόζ....!

Πλησίασαν διστακτικά όλοι μαζί.

Χτύπησαν το μαυρισμένο κουδούνι, όπου αχοφαίνονταν το όνομά του.

Μια φωνή μίλησε απειλητικά:

- Ποιος είναι;

Τα παιδιά δεν ήξεραν τι να πουν.

Τότε ο Σταλαγμίτης είπε:

- Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου, κατέβα στο πεζοδρόμιο, δίπλα από την πολυκατοικία σου να μιλήσουμε.

- Εντάξει, αλλά μόνο για να δω ποιος είσαι,

Σε πέντε λεπτά στην είσοδο καθρεφτιζόταν το είδωλό του

Ο Ντόζ, είναι ένα ψάρι κάπως τρομαχτικό και ανθρωπόμορφο. Για την ακρίβεια, έχει πόδια, χέρια και αυτιά...ανθρώπου...

Τα μάτια του είναι καφέ, μα κρύβει μια καρδιά μάλαμα..!!

Λοιπόν, συνεχίζουμε από εκεί που καθρεφτιζόταν το είδωλό του!

Όλοι πάγωσαν εκείνη τη στιγμή, μα η καρδιά της Φλο- φλό της έλεγε ότι όλα πήγαιναν ρολοί. Και τότε... Έγινε κάτι απρόσμενο...

- Τι θέλετε παιδιά, πως μπορώ να φανώ χρήσιμος, είπε ο Ντόζ.

Η καρδιά γαλήνεψε με το που είδε αυτά τα γλυκά παιδιά. Ο Πα, είπε:

- Μήπως ξέρετε πληροφορίες για τον γερο-σοφό; ρωτάει η Φλο-φλό

- Ναι, ξέρω αυτόν τον γέρο.

- Λοιπόν, πες μας, λέει ο Ραπασίνος.

- Η Διεύθυνση του είναι « Καλπακίου 5 Φουσκφόφ». Θέλετε να σας πάω;

- Ναι...είπαν όλοι και απ' την χαρά τους χόρευαν και τραγουδούσαν.

Ο Ντόζ, τότε, εκείνη τη στιγμή, ανασυγκρότησε την ομάδα, και ξεκίνησε για την περιπέτεια.

Περνούσαν από κοιλάδες και ποτάμια που ούτε είχαν ξαναδεί. Καταπράσινα βουνά με καρπουζί και φιτρί λουλούδια. Ένας κατακίτρινος ήλιος θέρμαινε και φώτιζε τον ωκεανό.

Ξάφνου, στην κορυφή ενός βουνού αντίκρισαν....

- Ένα κάστρο, λέει ο Πα.

Ένα εκαντοταόροφο κάστρο με φωταγωγημένα παράθυρα στόλιζε την περιοχή...

- Ο όροφος είναι ο εννενηκοστός ένατος. Κουράγιο και...ξεκινάμε, λέει ο Ντόζ. **(Ζωγραφιά 10)**

Μπήκαν στο κάστρο και ... άιντε ο πρώτος όροφος, και με τον δεύτερο, με ένα βαρύ αγκομαχητό κάναμε και τον τρίτο, τον τέταρτο, τον πέμπτο, τον έκτο, ούπς στον έβδομο σκάλωσε το πόδι του ο Φλάινκ και χρειάστηκε να του το δέσουνε, πήρε ώρα...!

Πάει και ο έβδομος, ο όγδοος....

Στον δέκατο έκτο όροφο πείνασαν και έκατσαν να φάνε! Μετά από μία μέρα φτάσανε και στους είκοσι ορόφους! Στους τριάντα έξι τους έπιασε νύστα και κοιμήθηκαν! Στο τέλος, φτάσανε τους εκατό και αντίκρισαν για πρώτη φορά την πόρτα του γερό – σοφού....

Σκουρόχρωμη, καφετιά με επιχρυσωμένο χερούλι!

Χτύπησαν την πόρτα και τότε ξεπρόβαλλε ένας γερούλης, ο γερο – σοφός!

Ένας φαλακρός γερούλης, με μακριά γένια και χέρια που έτρεμαν. Φορούσε ένα μακρύ πράσινο ριχτάρι και στα χέρια του βαστούσε το χάπι του.

- Συγγνώμη που χτυπήσαμε την πόρτα σας γέροντα

Μήπως θα μπορούσατε να μας πείτε πως θα πάμε στην περιοχή WH S3 Ουράνιο Τόξο;

- Ναι, λοιπόν αυτή η περιοχή βρίσκεται στο τρίτο στενό αριστερά της οδού Τάλντομ και Αιστι. Έπειτα στρίβεις δεξιά, εκεί υπάρχει ένα περίπτερο, τώρα ξέρεις ότι είσαι στην οδό Κου- Κου που είναι δίπλα στην οδό WH S3 Ουράνιο Τόξο.

- Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ κύριε γέροντα, γεια σας! λέει η Φλο- φλό και έφυγαν.

Σε δύο μέρες πατούσαν γη, είχαν βγει από το κάστρο του γερό- σοφού και όδευαν προς το Ουράνιο Τόξο.

Τότε ένα γράμμα απ' το πουθενά εμφανίστηκε στα χέρια της Φλο-φλό , που έλεγε το δρόμο.

Έκαναν όλα αυτά που έλεγε.

Είχανε φτάσει πλέον πολύ ρηγά του ωκεανού.

Δυσκολεύτηκαν λίγο να βγουν στην στεριά για να πάνε να συναντήσουν το μαγαζί με θαλασσινά είδη, απ' όπου πήρε το δίχτυ ο ψαράς εκείνο το βράδυ. **(Ζωγραφιά 11 , 11α)**

Μπήκαν μέσα στο μαγαζί....

- Γεια σας, μήπως ξέρετε κάποιον ψαρά εδώ στην περιοχή που να έχει πάρει ένα δίχτυ;

- Χα, χα, χα. Μα υπάρχουν χίλιοι τέτοιοι εδώ στο νησί, ποιόν θες εσύ;

- Ένα με πράσινο παντελόνι και πορτοκαλί μπλούζα.

- Α ...ναι τον Χρήστο λες. Θέλεις να στον φωνάξω;

- Ναι, λέει η Φλο-φλό

Η αγωνία πήγε στο αποκορύφωμα.

Όταν ξεπρόβαλλε ο Χρήστος ο ψαράς, η Φλο-φλό δεν κρατήθηκε...

- Βρε εσύ είσαι που μου πήρες την καλύτερή μου φίλη, τη Ζοζεφίν;

- Όχι. ήθελα μόνο να έχω μία παρέα, η φίλη σου είναι σώα και αβλαβής, θέλεις να στη φέρω;

- Ναι, απάντησε νευριασμένα η Φλο-φλό.

Η Ζοζεφίν μπήκε στο δωμάτιο.

η Φλο-φλό την αγκάλιασε με όλη της τη δύναμη.

- Φίλη μου, πόσο μου έλειπες. Να ήξερες τις περιπέτειες που πέρασα...

- Φλο-φλό, πόσο καλή είσαι με μένα, πόσο σ'αγαπώ!

Οι δύο φίλες ξαναβρήκαν την ευτυχία τους.

Όσο για τον Χρήστο και για όλους τους ψαράδες, κατάλαβαν το λάθος τους και επανόρθωσαν.

Ξαναγύρισαν στον ωκεανό όλοι μαζί πια! Μια παρέα ενωμένη!... **(Ζωγραφιά 12)**